

“Abnormaal”

Hans Russer

Vogels kijken blijft toch een merkwaardige bezigheid, ja bijna een besmettelijke ziekte. Als je het te pakken hebt, dan laat het je eigenlijk niet meer los. Ik heb meerdere vogelaars gekend, die er op een gegeven moment om diverse, vaak privé-redenen, een punt achter zetten. Maar na een paar jaar zie je ze toch vaak weer wat schuchter in het veld verschijnen. Ze kijken dan een beetje schuld bewust, als verloren zonen die opnieuw bij hun ouderlijk huis aankloppen. Gelukkig zijn wij, beste lezers en vogelvrienden, als gesettelde vogelaars niet kinderachtig en worden ze meestal met open armen ontvangen. Want elk paar ogen en oren extra is altijd welkom, want wie weet wat onze verloren zoon binnenkort aan leuke soorten ontdekt of aan wat voor een projecten hij wil meewerken.

U merkt het: ik heb het over “hij” want vogels kijken is toch vooral een mannelijke bezigheid. “Ho-ho-ho” hoor ik nu de dames onder ons gezelschap roepen. Er zijn toch genoeg vrouwen in het veld te vinden of actief in diverse ornithologische verenigingen? Dat is waar, maar het leeuwendeel van de vogelaars is toch van mannelijke kunne en dat heeft volgens mij een reden. Om deze hobby te beleven moet je eigenlijk een beetje getikt zijn: want ’s ochtends voor dag en dauw inventariseren of naar een zeldzaamheid ergens in het Lauwersmeer gaan is eigenlijk niet helemaal normaal. Of ’s nachts als halve criminelen door pikdonkere natuurgebieden struinen om de Nachtzwaluw of het onbeduidende rateltje van het Kleinst Waterhoen te beluisteren is ook niet gangbaar.

Ik stond bijvoorbeeld verleden jaar bij Polder Achteraf te wachten op het verlossende “prrt” van deze soort (meer is het niet), toen een paar nachtbrakende vissers (ook van die typische figuren) naast mij gingen zitten. Op een gegeven moment hoorde ik eindelijk het gewenste geluid en vertelde de vissers opgewonden dat ik het “prrt” van het Kleinst Waterhoen gehoord had, waarna zij toch zorgelijk naar mij omhoog keken en zich afvroegen of ik wel helemaal lekker was. Maar ja als bij hen het molentje ratelt, dan zijn zij meteen wakker, dus heren: de pot verwijt de ketel ...

Maar goed, vrouwen zijn toch wel wat nuchterder als mannen en hebben meestal iets, van: “doe maar gewoon, dan doe je al gek genoeg”. En dat kan je je nu eenmaal als fanatieke vogelaar niet veroorloven, want als je het Kleinst Waterhoen wil horen, dan sta je ’s nachts in “the middle of nowhere” en lig je niet in je bed, zoals elk ander normaal mens. Gelukkig zijn er enkele dames onder ons, die ook een beetje “abnormaal” zijn en dat is maar goed ook, want anders voelen wij ons als mannen wel heel erg alleen staan in ons curieus, maar goedaardig tijdverdrijf. À propos, het Kleinst Waterhoen is deze zomer voor het derde (!) achtereenvolgende jaar in de Polder Achteraf - sinds 2002 Noord Hollands natuurgebied - waargenomen en zo’n reeks jaren kenden alleen gerenommeerde rallengebieden als Kampereiland en de Makkumerwaard!